

Nr 58.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 13 april 1912.
» » » i Andra kammaren den 13 april 1912.

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående förkortande af stadgade tider för inlämnande af ansökning och öfverklagande af förslag till vissa tjänster.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 1).
(Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 5).

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har gjorts framställning om förkortande af nu stadgade tid å femtiosex dagar för sökande af vissa tjänster samt för besvärs anförande öfver förslag till sådana tjänster; och har motionären föreslagit, att tiden i berörda afseenden måtte bestämmas till trettio dagar.

De bestämmelser, som här afses, leda sitt ursprung från midten af 1700-talet och återfinnas till väsentlig del uti åtskilliga författningar från denna tid. Dessa bestämmelser, hvilka ursprungligen gällde alla tjänstemän, hvilka utnämndes af Kungl. Maj:t, äga fortfarande tillämpning beträffande häradshöfdingar, borgmästare, rådmän i Stockholm, landssekreterare, landskamrerare, kronofogdar och häradsskrifvare.

Samma ansökningstid, som i fråga om nyssnämnda befattningar, är jämlikt 35 § landshöfdingeinstruktionen föreskrifven jämväl för sökande af länsnotarie- och länsbokhållaretjänst.

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 14 saml. 21 häft. (Nr 58—60).

Vidare tillsätts enligt stadgar för tekniska högskolan af den 28 juni 1901, för Chalmers tekniska läroanstalt af den 14 november 1902, för tekniska elementarskolorna af den 15 juni 1877 och för tekniska skolan i Stockholm af den 10 juli 1891 professorer och lärare vid nämnda läroanstalter efter femtiosex dagars ansökningstid från den dag, då kungörelse om den lediga tjänsten första gången varit införd i Post- och Inrikes tidningar.

På grund af praxis har nämnda föreskrift om femtiosex dagars ansökningstid till vissa tjänster kommit att därutöver i stor utsträckning användas i fråga om tjänster, för hvilka särskild tid i sådant afseende icke är stadgad.

En så lång ansöknings- och i förekommande fall besvärstid kan hafva varit af behovet påkallad vid den tid i midten på 1700-talet, då de första bestämmelserna i sådant afseende tillkommo, men med nu utvecklade kommunikationer och den snabbhet, hvarmed nyheter spridas, torde dessa ansöknings- och besvärstider säkerligen vara obehöfligt långa.

Det måste alltid i och för sig vara en olägenhet, att en tjänst uppehålls på förordnande någon längre tid. Kontinuiteten i tjänsteutföringen minskas däraf. En tillförordnad tjänsteman innehar hvarken den själfständiga ställning och ej heller i regel den erfarenhet, som en ordinarie innehafvare af befattningen har, och som ofta kan vara nödvändig för tjänstens fullgörande på ett fullt tillfredsställande sätt. Tjänsteverksamheten och till följd däraf äfven allmänheten blifva därför ofta lidande genom långvariga vakanser.

Frågan om ändring i omförmälda stadganden i hvad afser landsstatens tjänstemän har redan varit föremål för Eders Kungl. Maj:ts uppmärksamhet i anledning af en utaf Eder Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Jönköpings län den 11 maj 1907 gjord underdånig framställning af enahanda innebörd som förevarande motion. Öfver berörda framställning har yttrande infordrats från Eders Kungl. Maj:ts samtliga befallningshafvande äfvensom kammarkollegium och statskontoret; och hafva samtliga de hörda myndigheterna, med undantag af Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Västmanlands län, uttalat sig till förmån för en ändring uti den af motionären ifrågasatta riktning. Berörda framställning föranledde emellertid icke till någon Eders Kungl. Maj:ts åtgärd, enligt hvad framgår af det statsrådsprotokoll, som bilagts 1908 års riksdags proposition angående lönereglering för landsstaterna i länen, på den grund att frågan om ansöknings- och besvärstid beträffande tjänstebefattningar inom landsstaten ansetts böra komma under ompröfning i samband med en allmän revision af landshöfdingeinstruktionen.

I de instruktioner, som under senare åren af Eders Kungl. Maj:t utfärdats för ämbetsverk eller styrelser, har emellertid enligt hvad Riksdagen inhämtat ansökningstiden till ledig tjänst, där öfverhufvud taget någon ansökningstid stadgats, bestämts till trettio dagar från det kungörelse om ledigheten varit i allmänna tidningarna intagen samt tiden för besvärs anförande öfver upprättade tjänsteförslag satts till trettio dagar, räknade från den dag, då förslaget upprättades. Dessa tider synas Riksdagen vara fullt tillräckliga och väl afvägda.

En förkortning af vakanstiden komme visserligen att medföra något minskade besparingar å respektive hufvudtitlar, men nämnda omständighet torde mer än väl uppvägas af motsvarande fördelar. Det synes för öfrigt vara att vänta, att, då det torde vara öfverensstämmande med såväl det allmännas intresse som med billighet och rättvisa, att den, som på förordnande förvaltar ledig tjänst, under tiden åtnjuter de med tjänsten förenade aflöningsförmåner, besparingar på vakanser snart komma att upphöra helt och hållet.

På grund af hvad sålunda anförts, och då någon ny landshöfdingeinstruktion med hänsyn till att löneregleringen för landsstaten icke blifvit genomförd, ännu icke torde vara att förvänta på åtskilliga år samt då med förändring i bestämmelserna beträffande ansöknings- och klagotid i fråga om öfriga här afsedda tjänster ej heller synes böra anstå, får Riksdagen anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes, med upphäfvande af nu gällande bestämmelser om femtiosex dagars ansökningstid till vissa tjänster och samma tid för anförande af besvär öfver tjänsteförslag, utfärda föreskrifter om kortare tid i nämnda afseenden.

Stockholm den 13 april 1912.

Med undersätlig vörndnad.
